

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628387536/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

haras Øjne lyste, hendes Stemme jublede frisk, hun blev smukkere og smukkere i sin Skønhedsiver.

- Jeg tror hellere, jeg vil have min Kjole af, sagde Suzanne.

- - Ja, det tror jeg ogsaa, jeg vil, sagde Barbara.

Deres mørke Dragter var vaade og uformelige af Regnen og gjorde de skære Tøjer fugtige, naar de prøvede dem paa sig. Suzanne var allerede begyndt at aabne sit Kjoleliv, da hendes Øjne faldt paa Gabriel: -- Aa, Gabriel, gaa udenfor saa længe, hvad!

— Det er nu næsten Synd, sagde Barbara.

Suzanne saa paa Gabriel, eftertænksomt, prøvende. Saa afsluttede hun sin Betragtning: — Nej, vi kan ikke have dig herinde og glo.

Og Gabriel gik.

Tilfældigt opdaget i sit eget Værelse og heldt udenfor som en ubejljet Hund! Det kogte i ham. Dette var hans fine, store Plan. Her stod han paa det øde Loft. De havde sikkert allerede glemt ham derinde. Han gik frem og tilbage med Lygten, ærgerlig, men samtidig ogsaa rigtig uhyggelig tilmode. Mester Naaber! Stormen havde taget til, den lød som et uafadeligt, overmægtigt Pres over Huset — en udbømmelig Sang af tusindstemmig Vaande. Han nærmede sig Loftets anden Ende ved *Munkestuen*, og kiggede ud gennem en lille Rude. Vestrevnag lød i en Fraade, Skummet lyste gennem Mørket. *Raadet* — sad de nu ved Raadsbordet et eller andet Sted i Handelsbygningerne? Maaske kun nogle Alen herfra. Den Sørens Suzanne — at komme med den Historie netop i Aften. *Hun* skulde ikke sove alene i dette Hus i Nat.

Han gik igen hen til sin egen Dør. Kvinder og Kvidder indenfor. Barbaras Latter, Paafund og Smaaudbrud. Suzannes lidt dybere og klogere Stemme. Nej, derinde var de døde for Storm og Brænding. De vendte ikke Timeglasset, talte ikke Nattens skridende Timer. De lænsede sidst af alt Gabriels hanrende Hjerter og sviende Begær. Han var en Skygge paa et Loft. Men derinde var det Sommer. De fraadede i Tøj og Pynt og Farver. Han anede, hvor det raslede og knitrede af Stoffer. Ja, han turde sværge paa, at de havde afført sig hver Trevel af det hjemlige Uldløj. De var to Sommerfugle, der soled sig i Eventyret, de hyllede sig i Radt og Gyldent og Blaat, i luftig Kattun og tung Silke — *hans* Varer! De pyntede sig møtte i Forfængeligheds Behag.

Det varede meget længe, før Kvinderne kom i Tanker om at